

aar vilde slutte med et Underskud, der kunde dækkes med det i Juni optagne Laan.

I Dag for en Maaned siden mødte den højtærede Finansminister saa med Tillægsbevillingslovsforslaget, men nu havde Billedet ganske forandret sig. Ministerens tidligere Opgørelse over Udgifterne var steget med et Beløb, hvorom han sagde, at det meget vel kunde komme op imod 100 Mill. Kr., og han tilføjede, at dette vilde sprænge den finansielle Ramme, man havde tænkt sig for indeværende Aar. Da Ministeren imidlertid oplyste, at alene tre af Finanslovens Indtægtsposter: Merindkomstskatten, Stempelafgiften og Forbrugsafgiften, i Finansaarets 9 Maaneder havde givet 77 Mill. Kr. mere end beregnet for hele Aaret, kunde der være Grund til at haabe, at Ministeren saa noget mere dystert paa Forholdene end absolut nødvendigt. Men dette synes desværre ikke at have været Tilfældet. Nu faar vi en Opgørelse, hvorefter Aarets Udgift skulde blive 610 Mill. Kr., medens Opgørelsen i Efteraaret kun lød paa 460 Mill. Kr.

Som denne Opgørelse foreligger i Bemærkningerne til Lovforslaget og er gentaget ved Ministerens Tale ved Fremsættelsen, synes den mig ikke meget overskuelig, men saavel dette Spørgsmaal som i det hele taget Lovforslagets finansielle Side vil et andet Medlem af mit Parti nærmere omtale. Jeg har kun ønsket at paavise, i hvor ringe Grad de Oplysninger, som Finansministeren i Løbet af Aaret 1918 gav om den sandsynlige Udvikling af Statens økonomiske Forhold, svarer til den Virkelighed, vi nu er stillede overfor.

Som Grund til denne Misère anfører den højtærede Minister, at man ikke har kunnet forudse Udgiftens Størrelse. Ministeren siger: Man har vedtaget Udgiften uden at ville forudberegne, hvor stor den kunde blive, og Ministeren understreger i denne Forbindelse, at Talen er om Udgifter, hvorom Regering og Rigsdag har været enige. Det er jo rigtigt. Men er det ikke berettiget at spørge den højtærede Minister om, hvorvidt heller ikke han har „villet“ forudberegne Stillingen. Det er dog en Finansministers særlige Pligt, synes det mig, til enhver Tid at skaffe sig det Overblik over den finansielle Stilling, til hvilket han har Adgang i en ganske anden Grad end nogen anden, og paahvilede det ikke den højtærede Finansminister at vise Rigsdagen og for den Sags Skyld tillige sine Kolleger i Ministeriet, at nu nærmede man sig til Grænsen for Statens økonomiske Evne? Det har

Finansministeren i det mindste i det sidst forløbne Aar ikke gjort.

Den højtærede Minister søger at skyde Ansvarret fra sig ved lidt hasarderede Udtalelser om, at han hverken er Medicinmand eller Spaakone, og at det er unyttigt at diskutere om, hvis Skylden er, naar der bliver Skibbrud, for saa er Skibbrudet dog fælles. Ja, vel er Skibbrudet fælles. Men hvem var Kaptajnen, som forestod Navigationen, og som vilde have faaet Æren, hvis det var gaaet godt? Det var den højtærede Finansminister. Den højtærede Minister erklærer, at man gerne maa kaste Skylden paa ham, han vil bære den med Sindsro. Den højtærede Minister røber et lykkeligt Temperament, et lykkeligere og mere ligevægtigt Temperament, end vel de fleste kunde bevare i hans Sted.

Finansministeren fremhæver kraftigt Rigsdagens Medansvar; men allenfals paa eet Punkt har Rigsdagen ikke noget Medansvar. Naar Ministeren omtaler, at det har været vanskeligt at komme til Klarhed over Enkelthederne i en Administration, der har været fordelt paa saa mange Hænder til Nævn og Kommissioner af forskellig Art, maa det hævdes, at hele denne indviklede Ordning skyldes Regeringen og ikke Rigsdagen. Det er Regeringen, der har gjort Ordningen saa indviklet, som den er. Fra Rigsdagen har der Gang paa Gang lydt Beklagelser i saa Henseende.

Nu vil det blive det kommende Udvalgs Sag at skønne over Rigtigheden af den af Finansministeren foretagne Opgørelse og Nødvendigheden for at skride til et Laan som det foreslaaede. Midt i al vor Bedrøvelighed er det glædeligt, at vore ledende Banker trods de af dem nævnte store Vanskeligheder har ment at kunne hjælpe. Det er glædeligt, endskønt man paa den anden Side ikke maa se bort fra, at de Millioner, Bankerne laaner Staten, undrages Erhvervslivet. Glædeligt er det ogsaa, at Ministeren meddelede, at det kun er statsmæssige, samfundsmæssige Hensyn, der har været raadende for Bankerne. Overfor offentlig fremkomne Rygter slaar Ministeren fast, at Bankerne ikke ved denne Lejlighed noget Øjeblik har talt Politik, at politiske Forhold ikke har været berørte under Forhandlingerne. Selvfølgelig staar Ministerens Ord til Troende. Og det er da kun et Tilfælde, naar Bankernes Tilbud om at yde Staten dette Laan er dateret samme Dag som Indenrigsministerens Skrivelse til den overordentlige Kommission om Muligheden for at ophæve de omtvistede Bekendtgørelser